

Staatscommissie rechtsstaat
T.a.v.: mw. Fatma Çapkurt
Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag

Prof. dr. J. Morijn
Vakgroepen Transboundary Legal
Studies en Europees en economisch
recht
Oude Kijk in 't Jatstraat 26
9712 EK Groningen
Email: j.morijn@rug.nl

Datum:
14 juni 2023

Referentie:
JM.23.026

Betreft:
Enkele Europeesrechtelijke
aspecten van uw opdracht

Geachte mevrouw Çapkurt,
Geachte leden van de Staatscommissie rechtsstaat,

In uw uitnodiging van 9 mei jl. vroeg u mij vanuit mijn Europeesrechtelijke¹ expertise – in het bijzonder m.b.t. de borging van de rechtsstaat – te reflecteren op de taak van de Staatscommissie rechtsstaat om vanuit het burgerperspectief te adviseren over voorstellen of maatregelen ter bevordering van de ‘rule of law’ en de rechtsstatelijke cultuur. Het spreekt voor zich dat ik dat met plezier doe. Uw opdracht is een uitermate belangrijke. De vraag naar de Unierechtelijke en EU-politieke aspecten en achtergronden van uw opdracht is naar mijn mening ook inhoudelijk zeer relevant. Vroegtijdige aandacht daarvoor kan helpen bij verdere toespitsing.

In mijn korte reflectie wil ik drie zaken voor u aanstippen:

- (1) de Europese oorsprong van het idee om tot een “rechtsstaatagenda” te komen, en de eerste ervaringen met toepassing ervan in Europese Unie (EU) (en Nederlands) verband;
- (2) de verschillende manieren waarop vanuit het Unierecht en EU-samenwerking naar uw opdracht kan worden gekeken, met name waar het gaat om het te hanteren (puur nationale, of multi-level) begrip van sleutelbegrippen als “de staatsmachten”, “rechtsstatelijke balans”, en ook “effectieve rechtsbescherming”, en
- (3) het belang van rechtsstaatonderwijs, en de belangstelling ervoor onder jongeren.

¹ Ik beperk me hier tot observaties vanuit het juridisch zonder meer bindende recht van de Europese Unie, Unierecht, en de rechtsstatelijke implicaties van EU-lidmaatschap voor Nederland. Enkele van mijn suggesties zijn ook nader in te kleuren met internationaalrechtelijke normen en lidmaatschappen van andere internationale organisaties, zoals het EVRM en ESH/de Raad van Europa en de VN/VN mensenrechten. Die normen werken echter op een andere, meer indirecte manier door in de Nederlandse rechtsorde (uiteindelijk voornamelijk via interpretatie door de Nederlandse rechter), zodat ook de daarop toezichhoudende instanties feitelijk en normatief een kwalitatief andere impact hebben voor Nederlandse rechtsstaatbescherming dan de activiteiten van EU-instellingen.

1. Het mechanisme van de rechtsstaatagenda

Uw opdracht (artikel 2, lid 1, onder e)) geeft de instructie te onderzoeken hoe met concrete maatregelen invulling kan worden gegeven aan “het mechanisme van een rechtsstaatagenda”. De Nota van Toelichting (zevende alinea) verwijst in dit verband naar het in die termen in 2020 verwoorde voorstel van de Raad voor het Openbaar Bestuur (ROB).² De ROB had hiermee concreet voor ogen een door hem gesignaleerd rechtsstatelijk tekort – d.w.z. een gebrekkig ontwikkeld rechtsstatelijk besef bij politici, bestuurders, ambtenaren en media – terug te dringen door middel van ontwikkeling van een beleidsagenda rechtsstaat die periodiek door een onafhankelijke monitoringcommissie kan worden beschouwd, en “als een soort dynamische spiegel kan worden voorgehouden aan eenieder die met de rechtsstaat van doen heeft”.³ De ROB verwees hierbij naar het idee van een rechtsstaatmechanisme uit een Mededeling van de Europese Commissie (Commissie).⁴ Hierin legde de Commissie uit dat de EU optreedt omdat zowel de EU als andere lidstaten er een legitiem belang bij hebben dat de nationale rechtsstaat, waarvoor elke lidstaat zelf verantwoordelijk blijft, goed functioneert.⁵ De Commissie kondigde in de betreffende Mededeling overigens ook aan ook veel geld vrij te willen maken voor rechtsstatelijke projecten.⁶

Inmiddels heeft de Commissie het Europees rechtsstaatmechanisme⁷ daadwerkelijk vormgegeven, en presenteert het als een preventief instrument dat erop gericht is de rechtsstaat te bevorderen en te voorkomen dat eventuele problemen ontstaan of verslechteren. Zij brengt al drie jaar, op basis van een zeer uitgewerkte methodologie,⁸ een zeer omvangrijk verslag uit. Het bestaat uit een overkoepelend stuk en 27 specifieke lidstaatarportoren.⁹ Hierin worden op dit moment vier onderwerpen behandeld: justitieel stelsel, corruptiebestrijding, pluriformiteit en vrijheid van de media (sinds vorig jaar toegevoegd) en andere institutionele kwesties in verband met controles en waarborgen. Ook de nationale rapportages die als input dienden, waaronder die van Nederland¹⁰, en een samenvatting van gesprekken met officiële instanties en het maatschappelijk middenveld¹¹, blijven bewaard. Alles bij elkaar een omvangrijke informatiebron.

² Raad voor het Openbaar Bestuur, Een sterkere rechtsstaat: verbinden en beschermen in een pluriforme samenleving, 2020.

³ ROB, 14 en 26.

⁴ COM(2019)343, Versterking van de rechtsstaat binnen de Unie: Een blauwdruk voor actie, 17 juli 2019.

⁵ Ibid., p. 5-6.

⁶ Ibid, p. 7 en 9.

⁷ https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/policies/justice-and-fundamental-rights/upholding-rule-law/rule-law/rule-law-mechanism_nl

⁸ De meest recente (2022) is hier te vinden: https://commission.europa.eu/document/download/23aa1ee2-5a5c-4444-a68e-ef8517288eba_en?filename=64_1_194485_rol_methodology_en.pdf

⁹ De landenrapporten over Nederland zijn respectievelijk hier: https://commission.europa.eu/document/download/bcb18b68-253d-479a-b3d0-58b9a126a357_en (2020), hier: https://commission.europa.eu/document/download/837db100-071a-419c-9fa3-2f940fe03095_nl (2021) en hier: https://commission.europa.eu/document/download/2169a7db-d38d-4500-a9c9-283550757d64_nl?filename=45_1_193999_coun_chap_netherlands_nl.pdf (2022) te vinden.

¹⁰ De door Nederland ingebrachte input is respectievelijk hier: https://commission.europa.eu/document/download/9764e64f-6c30-470c-ae91-9b5592713822_en?filename=2020_rule_of_law_report_-_input_from_member_states_-_the_netherlands.pdf (2020), hier: https://commission.europa.eu/document/download/ce814e4c-aa31-40be-90a0-6400f54df526_en?filename=nl-input.pdf &

https://commission.europa.eu/document/download/2badb7a2-e06e-4742-ab93-b05d5c3d2271_en?filename=nl-additional_input.pdf (2021) en hier: https://commission.europa.eu/document/download/512decdb-3812-4f55-910d-9f7dab20cc28_en?filename=97_1_195373_input_mem_netherlands_en.pdf &

https://commission.europa.eu/document/download/714066ef-e84b-4d05-983c-0217ae43doao_en?filename=98_1_195376_input_mem_netherlands_additional_en_nl.zip (2022) te vinden.

¹¹ De verslagen van gesprekken met het maatschappelijk middenveld en officiële nationale instanties (waaronder bv. de orde van advocaten, de Raad voor de Rechtspraak en de Hoge Raad) zijn respectievelijk hier: https://commission.europa.eu/document/download/a8ee98d6-390b-4b46-939e-3caa7aboec00_en?filename=2020_rule_of_law_report_-_

Sinds vorig jaar formuleert de Commissie ook enkele aanbevelingen per lidstaat. Voor Nederland was dat o.a.: “De inspanningen voor een volledige follow-up van de kinderopvangtoeslagaffaire voort te zetten met het oog op het aanpakken van de eventuele structurele problemen, met betrokkenheid van alle overheidsinstanties”. Dit jaar wordt voor het eerst duidelijk hoe zij follow-up vormgeeft. Inmiddels worden de rapporten van telkens vijf lidstaten ook eens per half jaar in het verband van de Raad van Ministers besproken (in de zogenaamde “rechtsstaatdialog”). Op die manier kunnen lidstaten elkaar bevragen. De verantwoordelijk Eurocommissaris bezoekt ook lidstaten om het te hebben over de aanbevelingen. Er is nog niet veel bekend over het effect van het rechtsstaatmechanisme, al hebben sommige wetenschappers er al wel naar gekeken.¹²

Tegen deze achtergrond heeft de Staatscommissie verschillende opties. Een eerste mogelijkheid is te concluderen dat hetgeen door de ROB werd beoogd inmiddels al volledig en zeer goed gedocumenteerd in werking is gezet voor Nederland. Er wordt jaarlijks een rapport over Nederland opgesteld met consultatie van allerlei Nederlandse stakeholders door een partij die onafhankelijk is van Nederland (de Commissie). Dat rapport zou dus, samen met de veelheid aan andere aan Nederland gerichte internationale aanbevelingen (voornamelijk vanuit de Raad van Europa en de Verenigde Naties)¹³, ook kunnen worden gebruikt voor een nationale discussie. In die visie blijkt hetgeen de Staatscommissie moet uitzoeken al te bestaan. U kan echter ook, of daarnaast, een discussie entameren over het nut van de door de Commissie verzamelde informatie, of toevoeging van onderwerpen in aanvulling op de vier assen van de Commissie. In EU-verband is bv. wel geopperd om ook een hoofdstuk te wijden aan de situatie van het maatschappelijk middenveld.¹⁴ Het kan, afhankelijk van de behoefte(n), daarnaast ook nuttig zijn om de restcategorie “andere institutionele kwesties in verband met controles en waarborgen” verder uit te splitsen, bv. langs de lijnen van de verschillende staatsmachten. Als het vanuit de doelstelling van een rechtsstaatagenda evenzeer om het totstandkomingsproces zou gaan, kan ook het zichtbaar(der) maken van hoe input wordt gegeven op het Commissierapport (op dit moment niet openbaar en puur ambtelijk) helpen.

De ervaring leert echter – en dat is hier mijn hoofdpunt – dat het ontwikkelen van nieuwe instrumenten snel een doel op zich wordt, of een excuus voor non-actie, in plaats van waar het om te doen is: de urgentie vergroten om te acteren op de vele al neergelegde aanbevelingen.¹⁵ In die zin is het voornamelijk essentieel het doel van een (aanvullende) rechtsstaatagenda scherp te definiëren. Persoonlijk denk ik niet dat er een informatiegebrek bestaat. Wellicht eerder een uit het lood geslagen balans tussen eindeloos rapporteren, enerzijds, en het prioriteren van, en acteren op de resultaten ervan, anderzijds. Acteren vergt kiezen. Daarbij spelen ook andere staatsmachten en praktische zaken een rol, zoals: welke Vaste Kamercommissie agendeert het oppakken van internationale, Europese en EU-aanbevelingen aan Nederland? En: als een keuze wordt gemaakt uit aan Nederland gerichte aanbevelingen om een tijdje prioritair op te pakken, staan daar dan ook – net zoals de Commissie het aanpakt – flinke financiële middelen tegenover?

[summary of the stakeholder consultation en.pdf](https://commission.europa.eu/document/download/2c31aff5-c5df-456a-b0dd-998283bf2f17_en?filename=stakeholder_contributions_for_publication.zip) (2020), hier:
https://commission.europa.eu/document/download/2c31aff5-c5df-456a-b0dd-998283bf2f17_en?filename=stakeholder_contributions_for_publication.zip (2021) en hier:
https://commission.europa.eu/document/download/09f7dc40-13ec-493b-a621-1497fd73ef62_en?filename=113_1_194776_stake_cons_contr_en.zip (2022) te vinden.

¹² Laurent Pech, Petra Bárd, The Commission 2021 Rule of Law Report and the EU Monitoring and Enforcement of Article 2 TEU Values, februari 2022, op: [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/IPOL_STU\(2022\)727551](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/IPOL_STU(2022)727551) (m.n. pp. 119-123).

¹³ In dit verband is de zogenaamde EFRIS (EU Fundamental Rights Information System) van het EU Grondrechtenagentschap een one-stop-shop, omdat het alle uitstaande aanbevelingen aan o.a. Nederland bij de Raad van Europa en de Verenigde Naties in één database verzamelt: <https://fra.europa.eu/en/databases/efris/>

¹⁴ Pech/Bárd, p. 114.

¹⁵ Zie hierover, voor wat betreft het EU-niveau zelf, ook de bekende Amerikaanse politicoloog R. Daniel Kelemen, The European Union’s failure to address the autocracy crisis: MacGyver, Rube Goldberg, and Europe’s unused tools, 2023 45(2) Journal of European Integration 223-238 op: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/07036337.2022.2152447?journalCode=geui20>

2. Interpretatie van de taakopdracht vanuit het Unierecht en EU-samenwerking: opties en implicaties

Ten tweede een meer fundamenteel punt: de verschillende manieren waarop vanuit het Unierecht en EU-samenwerking naar uw taakopdracht kan worden gekeken. Wat voor een Unierechtelijk georiënteerd jurist opvalt aan de formulering ervan, en de toelichting erop, is dat die met de rug naar de (juridische en politieke) buitenwereld lijkt te zijn geconcipieerd. Om een lelijk maar hopelijk toepasselijk anglicisme te gebruiken: de opdracht ademt de aanname dat rechtsstatelijke uitdagingen in Nederland in essentie primair “binnen de vier muren” van Nederland ontstaan, exclusief daar kunnen worden begrepen, en ook met name daar kunnen en moeten worden opgepakt en opgelost. In die visie zijn ook alleen de eigen, in Nederland gevestigde staatsmachten aan zet, ligt de focus op hoe die zo goed mogelijk onderling samenwerken op de Haagse vierkante kilometer, en is het alleen te doen om verbeterde rechtsbescherming door Nederlandse instanties.

Ik stel het natuurlijk bewust wat scherp. Dat is bedoeld om voor u binnen uw opdracht van advisering over voorstellen of maatregelen ter bevordering van de “rule of law” en de rechtsstatelijke cultuur de vraag op te werpen naar de plaats en relevantie van Unierecht en EU-samenwerking. Je kan er vanuit heel verschillend invalshoeken naar kijken. Ik zal kort pogen met enkele voorbeelden te illustreren welk praktisch verschil het maakt welke visie je hierop hebt. Deze bespiegeling is noch theoretisch, noch retorisch, omdat u toch *ergens* zal moeten afbakenen.

Allereerst, je zou Unierecht en EU-samenwerking kunnen zien als “maatschappelijke en bestuurlijke context waarbinnen de staatsmachten opereren” (Nota van Toelichting, vierde alinea). In die visie is het mede door Nederland gecreëerde Unierechtelijke kader, waarvan de juridisch bindende aard buiten kijf staat, waarschijnlijk alleen van belang in de tweede lijn: dat wil zeggen, voor zover die nationaal geïnitieerde herijking kan faciliteren, aanvullen, of wellicht juist bemoeilijken. De aanleiding voor de Staatscommissie is natuurlijk de toeslagenaffaire, zonder twijfel een uiting van een enorm falen van onze rechtsstaat. Maar in de Europese context trekken ontwikkelingen in andere lidstaten, waaronder (maar niet alleen) Polen en Hongarije, gezien de potentie van beïnvloeding over Europese grenzen heen nog veel meer de aandacht.

De vraag is wanneer die politieke ontwikkelingen en resulterende Luxemburgse rechtspraak, via de band van “context”, ook belangrijk worden voor uw opdracht. Om een voorbeeld te geven over nevenfuncties binnen staatsmachten (Artikel 2, lid 1, onder b)): in een recent wetsvoorstel¹⁶ wordt voorgesteld de onafhankelijkheid en integriteit van rechters verder te waarborgen door een verbod op het gelijktijdig uitoefenen van het lidmaatschap van de Eerste Kamer, Tweede Kamer of het Europees Parlement. De Toelichting geeft als rechtvaardiging dat zich “in de afgelopen jaren ... verschillende ontwikkelingen [hebben] voorgedaan die wijzen op een veranderende opvatting ten aanzien van de verenigbaarheid van bepaalde rechtsprekende functies en het lidmaatschap van de Staten-Generaal”.¹⁷ Vervolgens wordt uitgebreid uitgelegd waarom een soortgelijk verbod voor rechters m.b.t. provinciale staten en gemeenteraden *niet* wordt voorgesteld, mede omdat dit aan het passief kiesrecht van politiek geïnteresseerde rechters zou raken.¹⁸

Vanuit een puur nationaal perspectief, geredeneerd dus tegen de achtergrond van een groot vertrouwen in onze rechtspraak, is deze keuze wellicht te rechtvaardigen. Op basis van een meer Unierechtelijke georiënteerde kijk kan je je in het licht van vele Luxemburgse uitspraken over rechterlijke onafhankelijkheid in Polen¹⁹ afvragen of een meer principiële lijn, het voorkomen van

¹⁶ Kamerstukken II (2022-2023), 36 243, nr. 3, Wijziging van de Wet op de rechterlijke organisatie etc. in verband met enkele wijzigingen in het belang van integere, onafhankelijke en onpartijdige rechtspraak, alsmede de regeling van enige andere onderwerpen.

¹⁷ Ibid, p. 4. Het blijft overigens onduidelijk over welke ontwikkelingen het gaat. In de Memorie van Toelichting wordt met geen woord gerept over Europese ontwikkelingen, of Hof van Justitie rechtspraak.

¹⁸ Ibid, p. 9.

¹⁹ Zie bijvoorbeeld de recente uitspraak van het Hof van Justitie in *Commissie v. Polen*, C-204/19 van 8 juni 2023 (over het disciplinaire regime en de zogenaamde “muilkorfwet”). Hierin legt het Hof grote nadruk op

iedere schijn van partijdigheid of afhankelijkheid, uiteindelijk niet een verstandiger en toekomstbestendiger keuze is (al was het maar om voorspelbare “maar jullie doen het zelf ook niet!”-verwijten voor te zijn). Unierechtelijke reacties op ontwikkelingen elders, de discussies die daarover ontstaan en de nieuwe Unierechtelijke standaarden die daaruit voortvloeien, kunnen tot nadenken nopen over een andere balans tussen Nederlandse staatsmachten.

Dit is te contrasteren met een tweede kijk op de impact van Unierecht op de taakopdracht. Die biedt een principiële verbreding en wellicht ook verdere complicering van de onderliggende analyse. Het EU-, en het nationale niveau zijn juridisch verregaand geïntegreerd. Nationale gerechten zijn ook EU-gerechten, die Unierechtelijke vragen kunnen, en soms moeten stellen aan het Luxemburgse Hof. Dat staat met zoveel woorden in de Unieverdragen (artikel 267 VWEU). Het wordt, wederom met name door ontwikkelingen in Polen, daar inmiddels ook heel vaak herhaald. Het Hof leest de nationale verplichting om onafhankelijke en onpartijdige rechtspraak te garanderen (artikel 19(1) VEU) heel breed.²⁰ Maar hoe zit het dan met het omgekeerde? Betekent dit vanuit nationaal perspectief, het primaire startpunt van de Staatscommissie, ook dat het Luxemburgse Hof op basis van die Unierechtelijk gezien niet-controversiële visie intrinsiek onderdeel is van de “rechterlijke macht” in en voor Nederland. Eenzelfde vraag kan worden opgeworpen voor het opereren van het Europees Parlement naast de Staten-Generaal. Wat betekent dat voor uw begrip van “staatsmacht” en “effectieve rechtsbescherming”? Moet dat dan vanuit het Unierecht niet logischerwijs een multi-level definitie zijn? Een dergelijk startpunt werpt ook een totaal ander licht op de reikwijdte van andere termen in uw opdracht, zoals “rechtsstatelijke balans” en “professionele samenwerking”. Moet naast naar samenwerking en balans *tussen* de staatsmachten ook naar de samenwerking en balans *binnen* (multi-level) staatsmachten worden gekeken? Als hier problemen in worden ervaren, moeten er dan ook voorstellen voor worden geformuleerd ten behoeve van toekomstige EU-verdragwijzigingen?

Een bredere kijk op de relevantie van Unierechtelijke ontwikkelingen zou ook de deur openen naar de mogelijkheid om er meer proactief op te reflecteren qua impact op de Nederlandse rechtsstaat. Misschien wel de meest interessante rechtsstatelijk uitspraak van het Luxemburgse Hof de laatste tijd had een onverwachte oorsprong: Malta. In dit arrest²¹ legt het Hof het non-regressie principe neer: zodra een Europese staat EU-lidstaat is, kan het geen stappen zetten die het rechtsstatelijk niveau, meer in het bijzonder waar het gaat om rechterlijke onafhankelijkheid, verlagen ten opzichte van het moment dat het EU-lid werd. Geldt het ook voor andere EU-basiswaarden? Wat betekent deze uitspraak voor de Nederlandse rechtsstaat? Is er in Nederland nu behoefte aan een rechtsstatelijke nul-meeting sinds 1957, of een check dat we in Unierechtelijke zin niet naar beneden zakken? Het zou een mooie reflectie opleveren. Als het doel is om een rechtsstatelijke cultuur aan te moedigen, kan het nuttig zijn te bevorderen dat geïsoleerd opererende deskundigen op de vakgebieden van staatsrecht, internationale mensenrechten en Unierecht bewust wat vaker worden samen gezet, om hen hierover advies te laten uitbrengen.

Het lijkt me vanuit de voorgaande reflectie raadzaam voor u om in ieder geval een duidelijke keuze te maken qua interpretatie van de taakopdracht met betrekking tot hoe Unierecht en EU-samenwerking worden meegenomen. Als uw Staatscommissie waarde hecht aan een bredere Unierechtelijke bespiegeling op, en inkadering van de opdracht, en ook richting de EU-context aanbevelingen wenst te formuleren, kan het verstandig zijn hieraan in een van de bijeenkomsten in de tweede helft van het jaar aandacht te besteden. Een meer defensieve optie is in ieder geval enkele Unierechtelijk onderlegde “tegendenkers” (zoals genoemd in de Nota van Toelichting, tiende alinea) te vragen (“*red team*” *Luxemburg*). Het blijft hoe dan ook van belang voor ogen te houden dat Unierecht niet aan juridische bindendheid inboet als je er geen aandacht aan besteedt.

het feit dat alleen onafhankelijke en onpartijdige rechters, en niet politiek benoemde mensen, tuchtrechtelijk kunnen optreden tegen andere rechters – en dus op het belang van een duidelijk onderscheid tussen politiek en de rechterlijke macht.

²⁰ Hof van Justitie, Zaak C-65/16, 27 februari 2018 (Portugese Rechters).

²¹ Hof van Justitie, Zaak C-896/19, 21 april 2021 (Repubblika), r.o. 60-64.

3. Bevordering van een rechtsstatelijke cultuur d.m.v. rechtsstaatonderwijs

Een laatste aspect dat ik wil benadrukken –voortvloeiend vanuit mijn eigen focus op Unierecht, maar breder van aard – is het belang van rechtsstaatonderwijs, en de aantoonbare belangstelling ervoor onder jonge Europese burgers. (Burgerschaps)onderwijs wordt, zo is althans mijn indruk, vaak naar voren gebracht als enigszins plichtmatige stoplap-aanbeveling. Hieronder ligt de kennelijk breed gevoelde aanname dat het lastig zal worden om hier werkelijk iets substantieels van te maken. Als je, met de ROB, uitgaat van een analyse dat de huidige rechtsstatelijke kwetsbaarheid in Nederland de optelsom is van “onwetendheid, onverschilligheid en onhandigheid”²² ligt de uitdaging inderdaad met name in het überhaupt opwekken van interesse.

Mijn eigen ervaring is – gelukkig – anders. Ik merk dat mijn Groningse studenten de afgelopen jaren uitdrukkelijk op zoek zijn naar wat ze zelf beter willen begrijpen en kunnen doen. Een recent, mede door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties gefinancierd project dat ik enkele Groningse studenten hielp opzetten, OurRuleofLaw Academy, voer ik hier slechts als illustratie op. Hierin kregen elf groepen van vier bachelor-studenten uit 25 verschillende landen, door de organiserende studenten zelf geselecteerd op motivatie, de opdracht onder begeleiding van experts concrete ideeën voor het EU-niveau uit te werken voor problemen als mediavrijheid, rechterlijke onafhankelijkheid, academische vrijheid en niet-naleving van rechterlijke uitspraken. Zij kregen hierop feedback van professionals in het Brusselse beleidsveld, en publiceerden daarna de oplossingen.²³ Hoewel het voor iedereen extracurriculair was, leidde dit tot een grote tijdsinvestering, zeer inhoudelijke discussies en creatieve oplossingsrichtingen. Maar ook – en dat vond ik zelf het belangrijkste – een duidelijk voelbare opluchting onder deelnemers dat zij niet de enigen zijn die waarde hechten aan dit thema. De vraag is dus denk ik niet zozeer alleen hoe je interesse opwekt over de rechtsstaat, maar ook (en wellicht in eerste instantie) hoe je het bij diegenen die al interesse hebben verder aanwakkert en weloverwogen richting geeft.

Het is denkbaar iets vergelijkbaars op te zetten voor rechtsstatelijke aandachtspunten in ons land. De uitdaging is dan de bestaande energie en creativiteit gericht aan te boren en het aantrekkelijk (en prestigieus) te maken om het onder begeleiding te benutten. Je zou daarbij bijvoorbeeld, in de geest van het recent opgezette dienstjaar, kunnen denken aan een pilot voor een (werk-leer?) rechtsstaatprogramma voor Nederlandse studenten en andere jongvolwassenen, van welk opleidingsniveau dan ook. Zij zouden zich met een uit intrinsieke motivatie opgesteld eigen leerplan kunnen aanmelden bij een pilaar van de rechtsstaat (politie, OM, rechtspraak, media), eventueel gesteund door een bekende vertegenwoordiger ervan die helpt deuren te openen en zich ook openstelt voor nieuwe inzichten, en media. Aangemoedigd worden om actief zelf bezig te zijn met rechtsstatelijke thema's zorgt naast voor innovatieve ideeën ook voor nieuwe ambassadeurs voor het belang ervan. Een dergelijk initiatief zou ook het gesprek tussen jonge burgers onderling op gang brengen en houden – essentieel voor het verstevigen van een rechtsstatelijke cultuur.

Het spreekt voor zich dat ik graag bereid ben mijn observaties nader toe te lichten, of verder uit te werken, mocht u daaraan behoefte hebben.

Met vriendelijke groet,

(Digitaal getekend)

John Morijn

NGIZ bijzonder hoogleraar recht en politiek in de internationale betrekkingen
Lid Wetenschappelijk Comité, EU Grondrechtenagentschap
2023-24 Fellow in Law, Ethics & Public Policy, Princeton School of Public and International Affairs

²² Dit zijn de bewoordingen van de ROB, n. 2, p. 22.

²³ ORoL Academy, How to Save European Democracy?, op: <https://www.ourruleoflaw.eu/academy-report>